

Frits Clausens tale ved Herredsmøde for Sømme Herred

Taler

Frits Clausen
Formand for Danmarks
Nationalsocialistiske
Arbejderparti

Dato

24. maj 1936

Sted

Roskilde

Den ældste Tro i Danmark var Folketroen paa de livsgivende og skabende Kræfter. Den blev overført paa Aserne, der sønder slog Ymer og gennembrød det Kaos, han var Udtryk for, for deraf at forme Himmel og Jord, Tiden og Rummet. Det var Odin, Vile og Ve - eller Aanden, Viljen og den hellige Stræben, der fik Magt over Stoffet og dannede Midgaard som Boplads for Mennesket. Manden fremstod paa Mulden og fik gennem sit Arbejde Magt over den.

Og frem af Mulden sprang der en Kilde, der brød sig Vej gennem Jorden og blev til en Aa, der satte Skel - som Lejre Aa og Værebro Aa sætter Skel om Sømme Herred. Og den skelsættende og jordafrænsede Aa stræbte mod Havet, mod det skelslettende og grænseløse. Men hvor Jord og Hav mødes, hvor det jordafrænsede gaar over i det uendelige, hvor Tiden mødes med Evigheden, stod der en Kvinde frem paa Stranden og byggede Bro ud i det grænseløse, det uendelige og evige.

Saadan fortæller Sagnet paa Sjælland om Mennesket, der blev til Slægt, og saa smukt fortæller kun nordiske Sagn om Menneskets Higen efter at bygge Bro ud i Evigheden.

Og Slægten blev stærk ved at prøve Kræfter med Naturen. Den byggede Hjem, den lærte at tænde Ild, der overvandt Kulden og Mørket, og den tændte Arnens Ild i Hjemmet som Symbol paa den Varme og det Lys, Hjemmet skulde eje, et Genskin af de livsgivende Kræfter, der udgik fra den store Livsgiver, Solen, hvis Sejr over Mørket varslede om nyt Liv og derfor blev til Helg for den nordiske Slægt. Den lærte af selve Naturens ubønhørlige Aabenbaring, at Livet var en Kamp, ikke mellem jævnbyrdige og ligestillede, men mellem livsopbyggende og

livsnedbrydende Kræfter, mellem Aser og Jætter, mellem stærke og svage, aarvaagne og sløve. Hvem der ikke var aarvaagen og stærk nok, maatte gaa til Grunde, og hvem der var troløs og fejsk overfor Slægtsfællerne, maatte gaa alene. Det bød den Lov, hvorefter Slægten blev til Folk. Derfor lod vore Forfædre de stærke og aarvaagne, de vidtskuende og dygtige gaa foran gennem Livet og lod sig føre og lede af dem. De rejste Sten i Landet, der satte Skel mellem Slægterne, og de rejste Sten paa Hjemlandets Høje, der satte Skel mellem Ret og Uret, mellem det, der gavrede Folket, og det, der skadede det, fingermærkede Sten af nordiske Kæmpenæver. Men Stenene var ikke kun skelsættende, de var ogsaa samlende som Gunvald-Stenen, der blev rejst, hvor Sømme, Tune og Ramsø Herred støder sammen. Saaledes samlede Tingstenene ogsaa Folket om den Ret, der udsprang af det Blod, der bandt dem sammen, og som nedarvedes med dette Blod.

Saaledes stiger Danmark frem af en fjern Oldtid, baaret frem af en Slægt, der var præget af Naturens evige og guddommelige Love, der var højnet ved Glæden over et skabende og arbejdspræget Liv, hvor den enkelte ydede sin Indsats for dem, hvortil han var bundet med Slægtsskabets Blodsbaand, en Slægt, der higede efter Sandhed og Troskab, der troede paa Sundheden og Styrkens Magt over det Svage, paa Livets Sejr over Døden, og som derfor drømte om Stordaad og modige Bedrifter.

Derfor blev Folkets overskydende Kraft til Vikinger, der sejrede over Bølgen og fandt de Danskes Vej til Ros og Magt, der lod fremmede Magter skælve for den nordiske Slægt, men der ogsaa lod dem nyde godt af den Blodfornyelse, der kom fra Norden. En anden Del af Folket løste sig fra Arbejdet med Jorden og grundlagde Byer, hvor de gjorde den enkelte Arbejdsydelse til særskilt Erhverv.

Hvor der sprang en Kilde frem af Jorden, grundlagde en Konge den By, der efter ham fik Navnet Roskilde, og den blev Kongestad og Hovedstad, da Danmark traadte ind i det, vi kalder den "historiske Tid". Bonden fra Landet blev Borger i Byen. Tingretten blev til Byret og Stadsret, og Borgernes Gilder værnede om Loven. Arbejdets Mænd gik sammen i Lav, som "de Roskilde Smedes Lavsskraa" endnu kan berette os om.

Et andet Sagn fortæller, at Roskilde fik Navn efter en Kilde, paa hvis Bølger der flød Roser, som det er fremstillet i Byens middelalderlige Signet. Derefter skulde Navnet fortolkes som Rosenkilde, som en Forbindelse af de livsgivende Kræfter

med Skønhedens Symbol. Ogsaa denne Forbindelse har jo faaet sit Udtryk i Byens Historie ved det store og stolte Bygningsmindesmærke, som Byen samler sig om.

Med sine slanke Spir og sine Spidsgavle er Roskilde Domkirke i sin ydre Fremtoning Symbolet paa Kilden, der længes efter Havet, paa Folkeandens Higen efter Evighedens Værdier. Men denne Kirke er tillige en smuk Fremstilling af Folkets Sammenhold og Fællesskab. Den bliver til den store Helhed, den er, ved at dens enkelte Dele løber sammen og støtter hinanden i en stor og fælles Opgave. Den er en Gengivelse af Spillet mellem Tryk og Modtryk, en Fremstilling af den uovervindelige Kraft, der stræber opad, af Viljens Sejr over Stoffet, og af Viljen til at ville tjene og bære Helhedens Byrder. Dens stærke opadstræbende Søjler staar ikke løst fra Helheden, men er et bærende Led i denne. Saadan hæver Domkirken sig over Byen, i sin store Helhed et Vidnesbyrd om nordisk Længsel og nordisk Sammenhold, men i sine enkelte Smaadele fra de riflede Mursten til Pillernes Sammenføjninger og Vinduesbuernes Løberstik et særligt Udtryk for dansk Kunst og Vilje.

Saadan stiger de frem her i den gamle Kongestad, Vidnesbyrd og Minder om den Vilje til Liv, der har baaret vort Folk frem, den Vilje, der var lige saa stærk som det Grundfjeld, Norden hviler paa. Det fik Karl Gustav at vide, da han laa foran Roskilde og talte store Ord om, at han lige saa let kunde splitte Danmark, som kløve den Sten, der endnu skal kunne ses her i Byen. Det kan minde os om en Tid, hvor Folkets Sammenhold var stærkt som Sten, naar det gjaldt at trodse de Kræfter, der vilde splitte og ødelægge gamle Danmark. Her stiger de frem af Gravene, de Slægter, som døde. Her blev Kong Frode stedt til Hvile i Kongshøjen ved Værebrosø, og her stiger Minderne frem om den Tid, da han var Konge i Danmark, hvor man kunde lægge en Guldring paa Alfarsvej, uden at nogen stjal den. Her hviler de første Konger efter Gorm den Gamle, Harald Blaatand og Svend Tveskæg. Her hviler den stolte Dronning, der engang kunde samle hele Norden. Men her hviler ogsaa en Konge, der splittede Riget, og her blev sluttet en Fred, der gjorde Danmark mindre. Her fremstod en Kirkemagt, der gik imod Kongemagten, og som tog Bøndernes Jord for at redde deres Sjæle. Her stiger ogsaa Minder frem om Bønder og Borgere, der glemte, at de var eet Folk, om Konger, der sveg deres Ord, og om Stormænd, der glemte, at deres Opgave var at bære. Her stiger Minderne frem om en Julehøjtid, der ikke varslede om Lysets Sejr, om Helligfred, der blev brudt, om Rænkespil, om svegne Løfter, om en Kilde, der ikke sprang frem af Naturen, livsgivende og

klar, men som flød af de Danskes Taarer. Oh! Danmark, paa Rænker Du aldrig Dig forstod, Det har Du tit betalt med Dit dyreste Blod! —

Saadan kan vi forfølge hele vor Historie fra dette lille Stykke Danmark, der samler os i Dag. Saadan kan vi gennemvandre vort Folks Livsbane helt ind i vor egen Tid, hvor Kongsgaarde blev glemt, og hvor Kongshøje blev sløjft af en ufølsom Slægt, der fornægter Fortiden og ikke tror paa Fremtiden, fordi den kun lever i Nutiden og kun tænker paa Øjeblikket og dets Begær, en Slægt, der lod Arnens Ild gaa ud og fik elektriske Pærer og Varmeanlæg i Stedet for, som Symbol paa den moderne Lejlighed, der erstatter Slægtens gamle Hjem, en Slægt, som tror, at den moderne Teknik er Udtryk for en Verden, der er mere fuldkommen og mere værd end den sande Natur, en Slægt, der kun har lagt Vægt paa sine Forstandskræfter, og ved dem har tvunget Naturens livsgivende Kilder ind i snævre Ledningsrør, der leder Strømmen bort fra dens Flugt mod det grænseløse og evige Hav og fører den ned i kunstige Afløbsrør, som ender i Kloakkens Muddervand og Slam, i hvis Overflade Himlen ikke spejler sig og paa hvis Bølger Roserne ikke kan trives.

Denne Slægt er vi, Danmarks nulevende Generation, der har glemt Forpligtelserne overfor det, vi fik i Arv, der kun nævner Danmark som et Navn og ikke som en Værdi, en livsgivende Kraft. Det er vor Generation, der har bygget en Amtsvej gennem vor ældste Kongegrav, Nordens ældste Kongehøj. Vi lægger ikke Guldkæder i Kongegrave, men vi lod Sølvkranse stjæle fra dem. Vi har pantsat, hvad vi ejede; vi gav Brødet og Retten i Pant. Vi smeltede vort Arveguld om og gav det i Pant for noget Papir. Vi opgav at tale Ret paa Tinge og skrev den ned i døde Paragraffer. Vi opgav at dømme, vi maalte kun, og vi opgav at tænke og nøjedes med at læse, hvad Dagspressen paa sit allerdaarligste Papir foreskrev, vi skulde tro og tænke. Vi bygger ingen Domkirker, hvis Ornamentik og Symbolik genspejler en sund og levende Folkesjæl. Vi bygger funktionalistiske Skyskrabere, der nok hæver sig over de smaa og lave Huse, men som ikke stræber højere, end deres moderne Konstruktion rækker, ikke Symboler paa Viljens Magt over Stoffet, men paa Stoffets enevældige Magt, uden Følelse, kun præget af den kolde Forstand og Beregning.

Men er det ikke Usandhed, at vor Tid ikke bygger Kirker? Er der ikke rejst nye Landsbykirker nede i mit Hjemland, og hæver der sig ikke et nyt Spir over Landets nye Hovedstad ikke langt herfra? Men hvem er det, der bygger disse Kirker, er det Folket, der rejser Kravene om nye Symboler paa dets Længsel mod

det grænseløse og paa dets Ærefrygt for det evige? Nej, Folkets Krav er blevet til Partier og Foreningers Programmer. Vi har Foreninger, der samler Krigsinvalidere til Karneval, og vi har Foreninger, der samler Radiolyttere til Oplæsning og Dilettant. Vi har Foreninger, hvis eneste Formaal er at modarbejde Dannelsen af nye Foreninger, Foreninger af Folk, der samler paa gamle Frimærker, der holder Høns og Hunde, Landbrugforeninger, Husmandsforeninger, Haandværkerforeninger, Handelsforeninger, Sygeplejeforeninger, Afholdsforeninger og deres Modsætninger. Hvorfor skulde vi ikke ogsaa have Foreninger, der bygger Kirker? Foreningens Program kræver det, og Folket giver en Skærv til Indsamlingen; men vor Tid i sin Helhed, vor Slægt i dens sande Udtryk bygger ikke Kirker. Den anvender sin Kunnen og sin Viden paa mere praktiske Ting, paa mere rentable Institutioner. Den bringer ingen Ofre, den lider højst et Tab ved fejlslagne Spekulationer, eller den bringer Gaver for at nyde Giverens Tilfredshed og sommetider hans Gevinst, naar Gaven virker som Reklame. Den tror ikke længere paa Aanden og Viljen, den fornægter det hellige Stræben og lever paa Forstand, Held og Karriere. Den er af Ymers Slægt, der kun lever af materielle Fornødenheder, og hvis Liv kun var en dorsk Rugen over Øjeblikket, en død Slægt, vel begavet med Evner, men uden Vilje til at bygge ud i Fremtiden, til at samles i et Folk.

Saadan ser vi Nationalsocialister paa vor egen Tid. Dette Syn og de Selvbetrægtninger, det førte med sig, gjorde os revolutionære og vakte Ønsket i os om en indre Omvæltning i vort Folk, om Genopvækkelsen af vort Folks Higen og Tro paa den Ide, der har besjælet det gennem hele vor Historie og gjort det stærkt i Kampen for at leve videre i kommende Slægter.

Vi har ikke ladet os nøje med kun at længes efter en saadan Omvæltning, men vi har sluttet os sammen i en Organisation, der skal gøre denne Længsel og dette Ønske til Virkelighed, til en politisk Realitet, som det hedder paa Nutidens Sprog. Vi er revolutionære overfor et politisk System, for hvilket Folkets Skæbne kun er en agitatorisk Forretning, og vi er revolutionære overfor partipolitiske Bestræbelser, der vil opstille den parlamentariske Bengnavertype som Foregangsmand i Folkets Liv. Vi vil prøve paa at genopvække Troen paa et andet dansk Menneske - paa det, der søger Idealet i Udfoldelsen af de Kræfter, der skabte Danmark og bar det frem i Tiden, ikke kun som en død Betegnelse, men som et levende Indhold.

En saadan Revolution maa begynde ved Oprindelsen, ved den Kilde, hvorfra

vort Folkeliv er vokset frem. Denne Kilde er uvægerligt knyttet til det nordiske Blod, til det Racegrundlag, hvoraf den danske Livsform gik frem. Vi Nationalsocialister kender ikke andet Begreb om Folket end det, der skabes af Slægtens Fællesskab, af Racen, hvori Folkets Tro og Livsform nedarves til de kommende Slægter.

Vi tror ikke, at Folk af andre os væsensfremmede Racer kan værne om det, vort Folk har skabt, forny det og føre det videre. Derfor er det første vi opstiller som vort politiske Maal, et Krav om Genrejsningen af vort Folk paa nordisk Kultur- og Racegrundlag. Dette Krav er ogsaa det første, Modstanderne af vor Bevægelse hænger sig i. De beskylder os for ved dets Fremsættelse at tænke paa Uretfærdigheder overfor andre Racer, at prædike Racehad. Vi Nationalsocialister tror dog ikke paa den Styrke, der fremgaar af Had eller af Ønsket om at ødelægge andre, men vi tror paa den Styrke, der ligger i Kærligheden til vort eget, i Viljen til at bekræfte og at bygge op. Intet i vort Program og intet i vore Bestræbelser er begrundet i Ønsket om at hade, men i vort Ønske om at tjene vort Folk og bære det frem til de Slægter, der skal tjene det efter os, og i hvis Liv og Tro vor Indsats skal leve videre.

Vi vil kun værne om det Liv, vort Folk ejer, det Liv, der har præget det gennem hele vor Historie, det Liv, der ogsaa i Fremtiden skal bevare Danmark for Folkedød og Udslættelse. I denne Stræben lader vi os ikke frakende Retten til at bekæmpe alle de Kræfter, der modvirker og modsætter sig vore Bestræbelser.

Den Organisme, der ikke yder Modstand, naar dens Liv er truet, mister Retten til Livet. Det er Naturens Lov om Livet, der er en Kamp mellem det, der bygger op, og det, der bryder ned.

Man har ogsaa forsøgt at stille vore Raceteorier i Modsætning til disse evige og uforanderlige Naturlove, og man har forsøgt at bestride Arveanlægget i Racen som bestemmende for Livet og har villet tilskrive omgivelserne, Milieuet, den eneste Indflydelse. Det har man forsøgt herhjemme, hvor enhver Planteavler og Dyreropdrætter kender Racens og Nedarvningens Betydning. Det har man forsøgt i en Tid, hvor man paa ethvert Dyrskue har indført Afkomsbedømmelse og kræver stamtavlet Frø.

- Tror man da at kunne bilde Folket ind, at Naturlovene kun gælder for Planter og Dyr og ikke for Mennesker? Det er Nationalsocialismens Bestræbelser, det er

dens Opgave og Maal at virkeliggøre disse Love i det Folk, der har levet efter dem og fulgt dem, da det var et stærkt Folk med store kulturskabende Evner, da det grundlagde det Danmark, der gik i Arv til os. Nationalsocialismen vil, at disse Love skal virke overalt i vort Folkeliv, i det politiske Liv, i Erhvervslivet og i det aandelige Liv, thi kun det Liv er sandt, og kun det Liv er stærkt og sundt.

"Skønne Drømme, taaget Romantik, der intet har med Livets Virkelighed at gøre", siger man saa i sidste Instans om disse Bestræbelser for at genrejse vort Folk paa den nordiske Races Grundlag. Lad os da prøve at se paa dette Spørgsmaal ud fra det mest nøgterne og mest poesiforladte Synspunkt, man kan tænke sig, ud fra rent talmæssige og statistiske Kendsgerninger.

I et voksende og sundt Folk er de yngre Aldersklasser altid talmæssigt stærkere end de derpaa følgende ældre Aldersklasser; men i vort Folk bliver de yngre Aldersklasser stadig talmæssigt svagere overfor de ældre. Den svenske Pensionsforsikringskomite af 1928 har regnet ud, at der ved Aarhundredskiftet i Sverrig var 7,1 Personer fra 15-65 Aar for hver, der var over 65 Aar gammel. Men den fandt tillige, at dette Tal var i en meget stærk Tilbagegang, saa at der i 1980 kun bliver 3,5 Personer fra 15-65 Aar for hver, der er over 65.

Vi ser af disse Tal, der efter hvad Departementschef Adolph Jensen har beregnet, ogsaa svarer til Forholdene i Danmark, at vi er inde i en Udvikling, der gør os til et Folk uden Ungdom, uden en talmæssig stærk Efterslægt.

Af Sessionslægenes Beretninger i de senere Aar ser vi, at Antallet af de helt sunde og stærke i vor Ungdom stadigt gaar tilbage, og af Statistikken over de sociale Udgifter ser vi, hvorledes Antallet af de arveligt og socialt belastede i vort Folk stadigt tager til.

Og naar vi nu drager de mest nøgterne og rent forretningsmæssige Slutninger af disse Tal, saa ser vi, at de Børn, der fødes nu og i den nærmest kommende Tid, vil faa en stor Forsørgelsesbyrde at bære, naar de skal paatage sig at sørge for de gamle i vort Folk. Vi ser, at denne Byrde vil blive endnu større, hvis de tillige skal sørge for andre socialt trængende, og vi ser, at denne Byrde vil blive uhyre stor, hvis den udelukkende skal bæres af de helt stærke og sunde i den kommende Efterslægt.

Saa spørger vi vore Modstandere, hvem der ser mest romantisk paa

Spørgsmaalet om Genrejsningen af vort Folk paa Racens Grundlag, og hvem der drømmer de mest taagede Drømme om en lys og sorgløs Fremtid? Vi spørger vore Liberalister, hvem der i Fremtiden skal forrente deres Aktier og Obligationer og indtjene deres Kursgevinster? Vi spørger vore sociale Demokrater, hvem der skal forsørge dem, naar de bliver gamle eller syge? Og vi spørger vore konservative Patrioter, hvem der i Fremtiden skal forsvare Danmark? En talmæssigt svag og syg Slægt kan det ikke — og en demoraliseret Slægt, der kun har hørt om Rettigheder og aldrig om Pligter, vil det ikke.

Vi Nationalsocialister forkaster den Tanke, at vort Folks manglende Fødselsoverskud skulde kunne erstattes ved fremmede Folkeelementer af andet Racepræg, thi for os er Begrebet Folk uvægerligt og uløseligt knyttet til den Race, hvori de nationale Værdier er opstaaet og skabt. Vi ser jo, hvorledes man i Frankrig søger at erstatte de romanske Stammers manglende Fødselsoverskud med afrikanske Negre, og vi har set, hvorledes man i de amerikanske Sydstater i sin Tid har erstattet en manglende billig Arbejdskraft paa samme Maade. Vi ser i vore Dage, hvorledes de stadig stærkt raceprægede Efterkommere af disse Indvandrere trænger den hvide Race tilbage og bliver en stadig større Fare for de amerikanske Arbejdere. Da det i dette Tilfælde drejer sig om stærke og robuste Kropsarbejdere, har de amerikanske Arbejdere først mærket Faren, og de har da ogsaa forsøgt at værges sig imod den ved at nægte de farvede Racer Optagelse i deres Arbejdssammenslutninger - "Trade Unions".

Det er ganske sikkert ikke moderne Raceteorier eller national Romantik, der har faaet de amerikanske Arbejdere til at indføre denne "Arierparagraf" i deres "Trade Unions"; men det er den nøgne Virkelighed, Dagliglivets enkle, men ubønhørlige Krav, der har tvunget dem dertil.

Ogsaa det danske Folkeliv er truet af en saadan racefremmed Indvandring. Det er dog ikke en Race af legemligt stærke, nøjsomme og flittige, naive Kropsarbejdere, men af legemligt svage, ubeskedne og snu jødiske Snyltere. De trænger ikke den danske Arbejder bort fra hans Arbejdsplads for selv at indtage denne, nej, de gør ham arbejdsløs ved at underbyde ham eller ved at stjæle hans Løn, som de selv indkasserer, uden at han mærker det, fordi de kalder deres Del for: Pengeudbytte, Rente eller Dividende. Gennem Jøder blev det kapitalistiske System rodfæstet i Danmark, gennem dem blev den nationale Rejsning i Midten af forrige Aarhundrede gjort til Liberalisme, der splittede og delte vort Folk. De forførte de svage og egoistiske i vort Folk til at svigte dette Folk. De fik

Pressen i deres Magt og hævede Middelmaadigheden og Uselvstændigheden til Spidsen i vort Samfundsliv. De kritiserede vor Kunst og forførte os til at "grine" af vort eget og af alt. De lærte os at tvivle, hvor vi før havde kunnet tro. De tog vore Hjem i Pant og gav os falske Penge i Stedet. Selv gav de intet, men stillede ublu Krav. Jøden blev en Snylter paa vort Folkelegeme.

Man siger ofte, at Jøderne gennem deres Intelligens, deres Skarpsindighed og deres Forretningssans, har tilført vor Land Værdier, som det danske Folk har nydt godt af. Hvad er det for Værdier, de har givet vort Folk? De har gjort den ærlige danske Forretningsmand til Børsspekulant, de har gjort Vareudbytningen til Spekulation. Hvor de har Magten og Indflydelsen, foregaar Erhvervslivet ikke for Menneskets og Folkets Skyld, men udelukkende for Profitten og Rentabilitetens Skyld. Hvad har deres saa ofte berømmede intellektuelle Evner skabt? Teorier af en Karl Marx og en Einstein, rene spekulative Utopier, der staar i direkte Modstrid med Naturens Virkelighed. Hvor meget større er da ikke danske Mænd som Grundtvig og Ørsted!

Nej, Danmarks Fremtid vil aldrig være afhængig af Kræfter, der skal komme udefra. Den vil altid kun være bestemt af de Kræfter, der vokser frem af Folkets egen Stamme. Det er de Kræfter, der skal forny vort Folk, det er dem, der skal gengive det Glæden i Livet, Glæden ved at arbejde og frembringe Værdier, Glæden ved Skønheden, Glæden ved at tro og ved at længes mod det grænseløse, uendelige og evige.

Der stod en Kvinde paa den nøgne Strand, fortæller det gamle danske Sagn. Hun drømte om en Bro over til den anden Strand, og hun satte sin Drøm om i Gerning og byggede Bro ud i Vandet, ud i det grænseløse. Det er Vejen, der fra Danmark gaar ud i Fremtiden og Evigheden. Den udspringer af Længslen og af Viljen til at leve videre i kommende Slægter. Det er den eneste Vej, vort Folk kan gaa, hvis gamle Danmark skal blive ved med at bestaa.

Oh, Danmark! Paa Rænker du dig aldrig forstod! - Men gennemskuer du ikke snart det Rænkespil, der nu drives med dit Navn, da maa du betale det med den sidste Draabe nordiske Blod!

Kilde

Clausen, Frits. (1937): Hvad vil Danmarks National Socialistiske Parti?: Otte taler om D. N. S. A. P.s Program. Aabenraa: D. N. S. A. P.s Forlag. 5-14.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frits-clausens-tale-ved-herredsmoede-for-soemme-herred-i-roskilde-1936>